

การศึกษาปัญหาการขาดเรียนของนักศึกษาในห้องปฏิบัติการทางภาษา
มหาวิทยาลัยศรีปทุม
(A STUDY OF THE PROBLEMS IN STUDENTS' ABSENTEEISM IN
THE LANGUAGE LABORATORY, SRIPATUM UNIVERSITY)

ดร. ณรงค์ชัย ปิ่นทรายมูล¹³

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสาเหตุการขาดเรียนของนักศึกษาในห้องปฏิบัติการทางภาษามหาวิทยาลัยศรีปทุม ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในภาคเรียนที่ 2/2552 จำนวน 171 คน สุ่มเป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย จำนวน 42 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม 2 ฉบับ คือ แบบสอบถามนักศึกษาที่ขาดเรียนทั่วไป แบบสอบถามสัมภาษณ์นักศึกษาที่ขาดเรียนเป็นประจำและนักศึกษาที่ขาดเรียนเป็นครั้งคราว จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ โดยการหาค่าความถี่และร้อยละ

ผลการศึกษา พบว่า สาเหตุของการขาดเรียนซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ 1. สาเหตุด้านตัวผู้เรียนเอง เช่น ติดเพื่อนซั๊กชวน 2. ด้านการเงิน เช่น ไม่มีทุนทรัพย์ 3. ด้านกฎระเบียบในห้องปฏิบัติการทางภาษา เช่น กฎระเบียบเข้มงวดเกินไป อาจารย์เข้มงวด 4. อุปกรณ์และสิ่งแวดล้อม เช่น อุปกรณ์ชำรุด คอมพิวเตอร์ไม่เพียงพอ ไม่ชอบโปรแกรมในห้องปฏิบัติการ

สรุปแนวทางการแก้ไขปัญหาการขาดเรียนของนักศึกษา คือ 1. มหาวิทยาลัยมีการอบรมเป็นกลุ่มหรือรายบุคคลเกี่ยวกับผลเสียของการขาดเรียน 2. มหาวิทยาลัยขอความร่วมมือกับผู้ปกครองช่วยเหลือในการแก้ปัญหาการขาดเรียน 3. มหาวิทยาลัยมีโครงการอบรมครูปฏิบัติให้ปฏิบัติต่อนักศึกษาทุกคนในแนวทางเดียวกันในเรื่องกฎระเบียบ 4. จัดเตรียมอุปกรณ์การเรียนให้สมบูรณ์

คำสำคัญ : การขาดเรียน ห้องปฏิบัติการทางภาษามหาวิทยาลัยศรีปทุม อุปกรณ์คอมพิวเตอร์

Abstract

The objectives of this research were to study the reasons of students' class absence at Language Laboratory ,Sripatum University, Bangkok. Semester 2/2552. All 171 students were served as

¹³ อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาอังกฤษสื่อสารธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม

the population and as the sample by using a purposive sampling method. Two sets of questionnaires 1. For 171 students who are the class absence and 2. For 42 students always are the class absence and sometimes are the class absence. Data were analyzed through uses of frequency and percentage.

It was found that the reasons of class absence, which were divided into main four aspects. The details of those reasons were 1. the students' personal matters; students' peer were at risk of drug abuse, 2. financial; students have no fund for study, 3. Language Laboratory's regulations were too strict or Lab. assistances were too strict, and 4. equipment and program; some broken computers or computers were not enough for students and students did not like the program.

In conclusions, the guidelines for solving students' class absence problems in four aspects were 1. University should have project of impact of students' class absence, 2. University should cooperate students' parents for solving class problems, 3. University has "The How to operate the Language Laboratory Regulations Project" they should do the regulations in the same way, 4. University should prepare the equipment completely.

Keywords: Absence, Language Lab, Computers

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาการวิจัย

ปัญหาการขาดเรียน เป็นปัญหาที่เกิดจากพฤติกรรมของนักเรียนที่เกิดขึ้นตั้งแต่อดีตมาจนถึงยุคปัจจุบัน ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียน ซึ่งจะพบว่าเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นเฉพาะบุคคลเท่านั้น ปัญหานี้ควรหาวิธีแก้ไขให้ถูกต้องและนำมาปรับปรุงพฤติกรรมอันพึงประสงค์ของนักเรียนในชั้นเรียน ซึ่งเป็นหน้าที่ของครูทุกคนที่จะช่วยกันแก้ปัญหาต่าง ๆ การจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพสามารถวัดผลได้จากผลการเรียนของนักศึกษา และในกระบวนการจัดการเรียนการสอนนั้น จำกัต้องอยู่ในระยะเวลาของปีการศึกษา ดังนั้น หากการเรียนการสอนดำเนินไปแต่ผู้เรียนไม่สนใจหรือขาดการเรียน ก็จะส่งผลกระทบต่อผลการเรียนได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบันการขาดเรียนเป็นปัญหาใหญ่ในการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพและในจำนวนนักศึกษาที่ขาดเรียนก็มีจำนวนมากขึ้น ทั้งนี้การวิจัยถึงปัญหาดังกล่าวมีความสำคัญอย่างยิ่งในที่จะทำให้ผู้จัดการเรียนการสอนสามารถทราบถึงต้นเหตุของปัญหา สภาพความเป็นจริง สภาพที่คาดหวัง สาเหตุแท้จริงของปัญหา ความสำคัญของการแก้ปัญหาการขาดเรียนและสามารถวางแผนแนวทางในการปฏิบัติเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว ที่ส่งผลกระทบต่อตัวผู้เรียนและการสูญเสียงบประมาณทางการจัดการศึกษา

ปัญหาการขาดเรียน เกิดจากนักศึกษายังไม่รู้จักตนเองที่มีความอิสระในการเรียนมากเกินไปไม่รับผิดชอบต่อตนเอง ขณะผู้แสดงความเห็นบางคนโต้แย้งโดยให้เหตุผลว่า นักศึกษาเป็นผู้ใหญ่แล้วน่าจะต้องมีความรับผิดชอบต่อตัวเอง การไม่เข้าเรียน นั้นเป็นทางเลือกที่เขาเลือกเอง จะด้วยเหตุผล

อะไรก็แล้วแต่ ถ้าครูยังดูแลเขาแบบเด็ก ๆ อยู่ จบไปแล้วเขาก็ยังต้องให้เจ้านายตามเช็คว่าทำงานหรือไม่ คงจะไม่ใช่ทางออกที่ดี

นายสันติ เบ็ญจจิต (2551) กล่าวว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักศึกษาส่วนมาก นักศึกษาจะเข้าเรียนสายเป็นประจำ และเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักศึกษาเกิดแนวคิดไม่เข้าเรียน จึงทำให้ขาดเรียนเป็นประจำ และอีกสาเหตุหนึ่งที่นักศึกษาไม่เข้าเรียนก็คือแต่งตัวออกจากบ้านมาแล้วแต่ไม่เข้ามาเรียน ในการแก้ไขปัญหาการขาดเรียนของนักศึกษา ควรประสานความร่วมมือกับผู้ปกครองในการแก้ไขปัญหาการขาดเรียนของนักศึกษาเพื่อไม่ให้คิด ขร. มส. ในรายวิชาต่างๆ ผลการวิจัยในการติดตามการขาดเรียนของนักศึกษาแต่ละคนได้ทราบการขาดเรียนของนักศึกษาที่ใกล้จะหมดสิทธิ์สอบและโดยคิดตามเกณฑ์แล้วมีเวลาเรียนไม่ถึง 80 % และ จากผลการดำเนินการกับนักศึกษาที่ขาดเรียน 4 ครั้งโดยเชิญผู้ปกครองมาพบและร่วมการแก้ปัญหา พบว่าผู้ปกครองให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี เป็นผลทำให้นักศึกษามีความตั้งใจดีขึ้น

จรัส นิลพลับ (2541 : 2) กล่าวว่าสถาบันการศึกษามีบทบาทสำคัญที่จะช่วยให้เยาวชนของชาติสามารถเล่าเรียนจนจบหลักสูตรหรือจบการศึกษาได้นั้นจะต้องอาศัย ผู้ที่เกี่ยวข้องกับวงการศึกษา โดยเฉพาะครูอาจารย์ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องกับตัวนักเรียนนักศึกษาที่จะต้องร่วมมือร่วมแรงร่วมใจช่วยกันป้องกันและหาแนวทางแก้ปัญหาเกี่ยวกับพฤติกรรมของนักเรียนนักศึกษาในระหว่างที่เรียนในการดูแลและพัฒนาให้นักเรียนนักศึกษา เป็นบุคคลที่มีพฤติกรรมอันพึงประสงค์จำเป็นที่ผู้ปกครองจะต้องมีความเข้าใจในหลักการปกครองนักเรียนที่ถูกต้อง อาจารย์ผู้สอนและอาจารย์ที่ปรึกษาจึงควรมีบทบาทสำคัญในการร่วมกันช่วยป้องกันและแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยอาจารย์ผู้สอนและอาจารย์ที่ปรึกษา จะต้องทำการสำรวจและวิเคราะห์ข้อมูลอย่างแท้จริงเสียก่อนเพื่อนำผลของการวิเคราะห์ไปใช้ในการวางแผนดำเนินการและตัดสินใจ

ประสาร ทิพย์ธารา (2527, 138-139) กล่าวว่า ครูเป็นส่วนหนึ่งที่มีผลต่อการขาดเรียนของนักเรียนนักศึกษา โดยแบ่งครูได้ดังนี้

1. **ครูไม่เข้าใจเด็ก** ครูทำตัวให้เป็นทั้งผู้สอน เป็นที่ปรึกษา และเป็นพี่ของเด็กได้ เมื่อใดที่เด็กไม่เข้าครู เด็กจะห่างเหินจากครูเป็นสาเหตุทำให้เด็กขาดโรงเรียนได้

2. **ครูไม่พอกับจำนวนนักเรียน** บางวันไม่เรียน ทำให้เด็กคิดว่าการมาเรียนมีค่าเท่ากับไม่มาเรียน จึงขาดเรียน อยู่บ้านช่วยพ่อแม่ทำงาน ได้เที่ยวเตร่ดีกว่ามาเรียน

3. **ปัญหาครูสอนไม่ดี** ไม่ได้เตรียมตัวมาสอน อุปกรณ์ไม่พร้อม

จากสภาพปัญหาทางครอบครัว ประสาร ทิพย์ธารา (2527, หน้า 134-135) ได้กล่าวว่า สภาพครอบครัวอาจส่งผลกระทบต่อตัวเด็กปัญหาครอบครัวที่ทำให้เด็กขาดเรียนนั้นพอจะแยกได้เป็น 4 ประการ คือ

1. **ปัญหาความยากจน** นับเป็นปัญหาใหญ่มากสำหรับประเทศไทยเรา ประชาชนส่วนใหญ่เป็นเกษตรกร โดยเฉพาะพวกอยู่ในชนบทหรืออยู่ในแหล่งเสื่อมโทรม พวกนี้นอกจากจะยากจนแล้วยังมีบุตรมากอีกด้วย ต้องต่อสู้กับความอดอยาก คิรนันทมาหากินเลี้ยงตัวเองและครอบครัวไม่มีเวลา

เอาใจใส่ลูก ทั้งด้านการเรียน การอบรมสุขภาพอนามัย ตลอดจนให้ความรัก ความอบอุ่น เลี้ยงดูกันตาม ขาดกรรม นอกจากนี้เด็กยังต้องช่วยเหลือทำงานหาเงินเลี้ยงครอบครัว ต้องทำงานก่อนไปโรงเรียน บางทีทำงานเลิกเรียนแล้วกลับไปช่วยงานอีกจนถึงค่ำ เด็กไม่มีโอกาสได้ทำการบ้าน รุ่งขึ้นเด็กจะไม่ ไปโรงเรียน บางวันงานไม่เสร็จก็ไม่ได้ไปโรงเรียนกลัวถูกครูทำโทษ เสื้อผ้าก็เก่าขาดจนถูกเพื่อน ๆ ล้อเล่นเยาะเย้ย หาเสื้อผ้าใหม่ ๆ ที่ดีกว่าก็ไม่มี จึงขาดเรียนจนกว่าพ่อแม่จะซื้อเสื้อผ้าชุดใหม่ให้ ด้าน อุปกรณ์การเรียนก็ไม่พร้อม เด็กไม่มีหนังสือ ไม่มีสมุดและสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ เกิดความ กลัวครู เกิดปมด้อย อายุเพื่อนจึงทำให้ขาดเรียน

2. ปัญหาบ้านแตก คือ พ่อแม่แยกกันอยู่ หรือพ่อแม่ทะเลาะกันทุกวันจนลูกอยู่บ้านไม่คิดใน กรณีที่พ่อแม่แยกกัน เด็กอาจจะอยู่กับฝ่ายพ่อหรือฝ่ายแม่ หรือกับญาติ เด็กพวกนี้จะเก็บตัว เงียบเหงา เศร้า ไม่ได้ได้รับความอบอุ่น ไปถึงโรงเรียนถูกเพื่อน ๆ ถามสภาพทางบ้านหรือถูกเพื่อน ๆ ล้อ จึงทำให้ เกิดการเบื่อหน่ายอยากหนีสังคม เด็กจะไม่กล้าไปโรงเรียน

3. พ่อแม่ขาดการเอาใจใส่เด็ก เด็กจะไปโรงเรียนหรือไม่ ไม่สนใจ บางคนสนับสนุนให้ลูกขาด เรียนเสียอีก พ่อแม่ไปเที่ยวหรือไปมั่วสุมในวงการพนันก็ให้ลูกขาดเรียนเฝ้าบ้าน หรือที่รายนาคำเด็กไป ด้วย การเรียนที่บ้านก็ไม่เคยเอาใจใส่บางที่ทำให้เด็กเรียนอ่อน เพราะ โดยธรรมชาติ และด้วยเหตุที่ขาด เรียนมากเด็กจะขาดไปตามใจจนเกิดเป็นนิสัยเคยชิน

4. พ่อแม่ไม่สนใจ ไม่เห็นความสำคัญของการศึกษา โดยมีความคิดเอาเฉพาะหน้าให้ได้ใช้งาน ลูกเพื่อความสบายของตัวเอง และคิดเสียว่าถ้าเด็กไม่ได้เรียนหนังสือก็อยู่ได้ หรือคิดว่าเรียนไปก็ไม่ได้ เรียนต่อ มันก็เท่านั้น ไม่ได้ช่วยให้ฐานะครอบครัวดีขึ้น ผู้ช่วยกันทำงานหาเงินคิดว่า ไม่สนับสนุนให้ ลูกไปโรงเรียน บางท้องที่ผู้ปกครองนำเด็กไปทำนาทำไร่ ไกลจากหมู่บ้าน ไปสร้างกระท่อมอยู่กันจน เสร็จฤดูการทำนาก็กลับมาบ้าน ปล่อยให้เด็กขาดเรียนเป็นเดือน ๆ

5. พ่อแม่มีอาชีพเร่ร่อน ได้แก่ พวกรับจ้าง พวกนี้พบได้มากจากพวกลูกจ้าง กริดยางพารา เมื่อ ไปอยู่ที่ใดก็นำลูกไปโดยไม่ได้แจ้งย้ายภูมิลำเนาและแจ้งย้ายจากโรงเรียนเดิม และเมื่อไปที่ใหม่ ส่งลูก ไปเข้าเรียนในโรงเรียนใหม่ ปล่อยให้เด็กอยู่บ้านช่วยงาน พวกนี้จะขาดเรียนเป็นประจำ

สมพร สุทัศน์ (2527, หน้า 25) ได้กล่าวว่าการปกครองที่เข้มงวดเกินไป เด็กจะกลายเป็นคน ที่ไม่กล้า เพราะเมื่อเด็กทำอะไรพ่อแม่มักจะเห็นว่าผิดแบบแผนระเบียบกฎเกณฑ์ไปเสียหมด มักจะ เป็นกับครอบครัวสมัยเก่าที่ยึดหลักประเพณีโบราณ เด็กจะกลายเป็นคนเงียบ เรียบร้อย เมื่อมาอยู่ที่ โรงเรียนจะกลายเป็นคนใจน้อย หงุดหงิด ทนคนอื่นไม่ได้ ในที่สุดเด็กที่ชอบอยู่คนเดียวเงียบ ๆ และ หนีสังคม เด็กที่ถูกเกลียดชัง มักจะเป็นเด็กที่พ่อแม่ไม่ต้องการ เด็กจะมักจะถูกทอดทิ้งให้อดอยาก บาง ครั้งก็จะคุ้ยคว้าด้วยถ้อยคำหาบายคาย บางครั้งก็เขียนตัวอย่างทารุณ เด็กจะเกิดความรู้สึกว่าโลกเป็นศัตรู ของตนเพราะตนไม่เคยได้รับความรักจากใคร เมื่อโตขึ้นมามักจะเป็นคนเจ้าคิดเจ้าแค้น ไม่ไว้ใจใคร มักก้าวร้าวข่มขู่ หนีสังคม ชอบจับกลุ่มเป็นแก๊งอันธพาล เด็กที่พ่อแม่รักและตามใจมากเกินไป (Over

Protection) จะทำให้เด็กไม่โตและเวลาอยากได้อะไรก็จะเอาให้ได้ตั้งใจ เพราะเคยเรียนรู้ว่าตนเคยได้รับการพะเน้าพะนอตลอดเวลา เลยมีความรู้สึกว่าคุณต้องได้ในสิ่งที่ตนต้องการเสมอ เข้ากลุ่มเพื่อนไม่ได้ เพราะขาดความอดทนและไม่รู้จักการให้ มีแต่จะรับฝ่ายเดียว ชอบแสดงฤทธิ์เมื่อมีคนขัดใจ ในที่สุดทนไม่ได้ต้องแยกออกจากตัวออกจากสังคม จึงอาจเป็นสาเหตุทำให้เด็กไม่ยอมมาโรงเรียนซึ่งครอบครัวถือเป็นสถาบันแห่งแรกของทุกคน ดังนั้น ถ้าครอบครัวมีความสุข สมาชิกภายในครอบครัวรักและกลมเกลียวกัน ต่างห่วงใยซึ่งกันและกัน แต่ถ้าครอบครัว พ่อแม่แตกแยกกัน มีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกันระหว่างสมาชิกในครอบครัว ความไม่เข้าใจ ไม่ยอมรับฟังความคิดเห็นกัน ผู้ปกครองหรือพ่อแม่ใช้อารมณ์ ขาดเหตุผล ก็นำไปสู่ปัญหาการพัฒนาศักยภาพของผู้เรียน

มหศักดิ์ ร่วมรักษ์ (2540, หน้า 4-5) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัญหาของเด็กนักเรียน นักศึกษาภายในโรงเรียนลำปางเทคโน โลยี พบว่า ปัญหาของการขาดเรียนของนักเรียนเกิดจากปัญหาใหญ่ๆ ดังนี้

1) กฎระเบียบของโรงเรียน

หน้าที่ของฝ่ายจริยธรรมและคุณธรรมในการดูแลนักเรียนนักศึกษา

1. เกี่ยวกับการรักษาความสงบเรียบร้อยภายในโรงเรียน ได้แก่ การจัดตั้ง

คณะกรรมการฝ่ายปกครอง เพื่อเป็นแกนกลางและรับผิดชอบ ในการปฏิบัติงาน

เพื่อควบคุมความสงบเรียบร้อยภายในโรงเรียน

2. เกี่ยวกับการสร้างควมมีวินัยของนักเรียนนักศึกษา ได้แก่

2.1 การอบรมชี้แจงและแนะนำให้นักเรียนเข้าใจกฎ ระเบียบ และข้อบังคับต่าง ๆ

2.2 การติดต่อประสานงานกับครู และครูที่ปรึกษา ครูหัวหน้าฝ่ายปกครองฝ่ายแนะแนว เพื่อแก้ปัญหาความประพฤติของนักเรียน นักศึกษา ให้ถูกต้องตามระเบียบข้อบังคับ และกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ที่วางไว้

2) ปัญหาจากเพื่อน

เพื่อนเป็นปัญหาอย่างหนึ่ง ที่ทำให้เด็กขาดเรียน เพื่อนมีหลายประเภท ถ้าเด็กคบ เพื่อนที่ดี เพื่อนจะชักนำไปทางที่ดี แต่ถ้าคบเพื่อนที่ไม่ดีแล้ว จะชักนำการขาดเรียน เพื่อไปเที่ยวเตร่หาความสนุกสนานจากที่อื่น หรือหากคบเพื่อนที่เกรงจะทำให้เป็นเด็กที่เกรงไปด้วย เพื่อนที่เป็นต้นเหตุให้เด็กขาดเรียน มีดังนี้

1. **เพื่อนเสเพล** จะชักชวนกันไปหมกมุ่นกับอบายมุข ไปเที่ยวโรงแรมหรู สถานพักผ่อนหย่อนใจ ไปดัดยาเสพติด เล่นการพนัน เด็กจะไม่มีเวลาเรียนหนังสือ หรือเวลาไปเรียนจะเรียนหนังสือไม่รู้เรื่อง จึงเป็นเหตุให้ขาดเรียนตลอดไป

2. **เพื่อนเกร** อาจจะร่วมมือกันรังแกเพื่อนนักเรียน ถูกทางโรงเรียนทำโทษหรือคาดโทษไว้เลยไม่กล้ามาโรงเรียนหรือถูกเพื่อนในโรงเรียนที่โตกว่าคอยรังแก หรือบังคับไม่ให้ไปโรงเรียนบ้าง ดักทำร้ายร่างกายบ้าง ทำให้เด็กไม่กล้าไปโรงเรียน

3). ปัญหาสิ่งแวดล้อมและสังคม

ประสาร ทิพย์ธารา (2527, หน้า 137-142) ได้กล่าวว่า สิ่งแวดล้อมและสังคมที่เด็กอาศัยอยู่เป็นส่วนหนึ่ง ที่ทำให้เด็กขาดเรียน เพราะสิ่งแวดล้อมสังคมไม่ดี ชักนำให้เด็กเสีย ชักนำให้เด็กฝึกฝนในเรื่องอบายมุข บางแห่งเป็นแหล่งมั่วสุมทางการพนัน อบายมุขต่าง ๆ สถานเริงรมย์ที่เกี่ยวข้องพักผ่อนหย่อนใจ เด็กจะเอาอย่างผู้ใหญ่และรุ่นพี่ ๆ เมื่อเห็นผู้ใหญ่มั่วสุมกันเด็กก็จะไปอยู่ด้วย นาน ๆ เข้าเด็กก็จะหัดเล่นการพนัน และเห็นเป็นของสนุกกว่าไปโรงเรียน สัมการเรียน เห็นสิ่งช่วยวนกว่าการเรียนหนังสือ นอกจากนี้ ในบริเวณบ้านที่เด็กอยู่ไม่มีผู้ใดเรียนกัน เด็กเรียนอยู่ไม่กี่คน จนส่วนมากมักจะชักจูงกันไปเที่ยวเตร่และเด็กจะเห็นคนที่ไม่เรียนหนังสือมีอิสระ มีสิทธิไปไหนมาไหนได้ไม่มีใครบังคับ ไม่มีกฎเกณฑ์เหมือนโรงเรียน ต้องอยู่ในระเบียบวินัย จะทำอะไรต้องคอยระวังตัวกลัวถูกลงโทษ การอบรมจากผู้ใหญ่ในท้องถิ่นไม่ค่อยมี มีแต่จะยกย่องคนที่ประพฤติตนไปในทางเกเรจึงเอาเยี่ยงอย่าง เมื่อเด็กเห็นสิ่งดังกล่าวเป็นสิ่งที่น่ายกย่องเห็นเป็นสิ่งที่ดี เรื่อง การเรียนไม่ต้องพูดถึง เด็กจะหันหลังให้โรงเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่ได้จากรายชื่อนักศึกษาเข้าเรียน ใบแสดงผลการเรียน ผลสอบคะแนนกลางภาค และปลายภาคแบบสอบถาม และการสัมภาษณ์ได้นำมาวิเคราะห์ในเชิงคุณภาพ และเชิงปริมาณโดยใช้ค่าความถี่และค่าร้อยละ เพื่อสรุปและเขียนรายงานตามสภาพที่เป็นจริง

สรุปผลการวิจัย

นักศึกษาที่ขาดเรียนเป็นประจำ จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำลง แต่นักศึกษาที่ขาดเรียนเป็นครั้งคราวจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แน่นอน บางคนก็มีผลการเรียนดีขึ้นแต่บางคนก็มีผลการเรียนที่ต่ำลง

อภิปรายผล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการขาดเรียนของนักศึกษาแสดง เพศ จำนวน และร้อยละ นักศึกษาแต่ละคณะที่ขาดเรียน จำนวน 41 คนดังนี้

1. นักศึกษาชายขาดเรียนจำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 63.41% นักศึกษาหญิงขาดเรียนจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 36.58% เมื่อแยกตามคณะต่าง ๆ มีดังต่อไปนี้ คือ นักศึกษาคณะบริหารจำนวน 12 คนคิดเป็นร้อยละ 29.26% นักศึกษาคณะบัญชี จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 4.87% นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 4.87% นักศึกษาคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 7.31% นักศึกษาคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 2.43% นักศึกษาคณะนิติศาสตร์ จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 29.26% นักศึกษาคณะดิจิทัลมีเดีย จำนวน

5 คน คิดเป็นร้อยละ 12.19% นักศึกษาคณะนิเทศศาสตร์ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 7.31% นักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 2.43 %

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการขาดเรียนเป็นประจำและขาดเรียนเป็นครั้งคราวจำแนกตามคณะ จำนวนและร้อยละ ดังต่อไปนี้ นักศึกษาคณะบริหาร ขาดเป็นประจำ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 18.18% ขาดเป็นครั้งคราว จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 42.10% นักศึกษาคณะบัญชี ขาดเป็นประจำ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 4.54 ขาดเป็นครั้งคราว จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 5.26% นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ ขาดเป็นประจำ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 9.09% ขาดเป็นครั้งคราว ไม่มี นักศึกษาคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ ขาดเป็นประจำ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 9.09% ขาดเป็นครั้งคราว จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 5.26% นักศึกษาคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ ขาดเป็นประจำ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 4.54% ขาดเป็นครั้งคราว ไม่มี นักศึกษาคณะนิติศาสตร์ ขาดเป็นประจำ จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 31.18% ขาดเป็นครั้งคราว จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 26.31% นักศึกษาคณะดิจิทัลมีเดีย ขาดเป็นประจำ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 13.18% ขาดเป็นครั้งคราว จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 10.52% นักศึกษาคณะนิเทศศาสตร์ ขาดเป็นประจำ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 4.54% ขาดเป็นครั้งคราว จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 10.52% นักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ ขาดเป็นประจำ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 4.54% ขาดเป็นครั้งคราว ไม่มี

3. สาเหตุของการขาดเรียนแสดงคณะ จำนวนนักศึกษา ขาดเรียนเป็นประจำ คิดเป็นร้อยละ นักศึกษาจำนวน 22 คน ดังนี้คิดเพื่อน เป็นนักกีฬามหาวิทยาลัย เรียนไม่รู้เรื่องและมีปัญหาด้านการเงิน คณะบริหารธุรกิจ จำนวน 4 คน ร้อยละ 18.18 มีปัญหาด้านสุขภาพไม่สบาย คณะบัญชี จำนวน 1 คน ร้อยละ 4.54 คิดเพื่อน มีปัญหาครอบครัว คณะศิลปศาสตร์ จำนวน 2 คน ร้อยละ 9.09 คิดเกม คิดว่าการขาดไม่มีผลต่อการเรียน คณะเทคโนโลยีสารสนเทศจำนวน 2 คน ร้อยละ 9.09 เมื่อการเรียนจึงไม่สนใจการเรียน คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จำนวน 1 คน ร้อยละ 4.54 คิดเพื่อน คิดเกม เทียวเตร่ ปัญหาครอบครัวและสุขภาพ เรียนไม่ทันเพื่อน ไม่ชอบกฎระเบียบและอาจารย์เข้มงวดเกินไป คณะนิติศาสตร์ จำนวน 13 คน ร้อยละ 31.18 คิดเกม คิดเพื่อน และไม่ชอบโปรแกรมที่เรียน คณะดิจิทัลมีเดีย จำนวน 3 คน ร้อยละ 13.63 ไม่ได้ทุน มีปัญหาการเงิน คณะนิเทศศาสตร์ จำนวน 1 คน ร้อยละ 4.54 และคิดเพื่อนและอบายมุข คณะวิศวกรรมศาสตร์ จำนวน 1 คน ร้อยละ 4.54

4. สาเหตุของการขาดเรียนแสดงคณะ จำนวนนักศึกษา ขาดเรียนเป็นครั้งคราวคิดเป็นร้อยละ นักศึกษาจำนวน 19 คน ดังนี้เป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ของคณะและมหาวิทยาลัย เรียนไม่รู้เรื่องและมีปัญหาด้านการเงินและครอบครัว คิดเกม คิดเพื่อนหญิงและคิดเพื่อนชายต่างสถาบัน เพื่อนชักชวนเพื่อน ๆ ไม่เข้าใจ ไม่ชอบกฎระเบียบวินัย ไม่ชอบอาจารย์ คณะบริหารธุรกิจ จำนวน 8 คน ร้อยละ 42.10 เรียนไม่ทันเพื่อน ๆ คณะบัญชี จำนวน 1 คน ร้อยละ 5.26 คิดเกม คิดเพื่อน คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ จำนวน 1 ร้อยละ 5.26 คิดเพื่อน คิดเกม เทียวเตร่ เป็นนักกีฬามหาวิทยาลัย ต้นสาย เรียนไม่ทันเพื่อน ไม่ชอบกฎระเบียบและอุปกรณ์ชำรุดไม่เพียงพอ คณะนิติศาสตร์ จำนวน 5

คน ร้อยละ 26.31 คิดเกม คิดเพื่อน และไม่ชอบโปรแกรมที่เรียน มีปัญหาด้านการเดินทาง การเงิน คณะดิจิทัลมีเดีย จำนวน 2 คน ร้อยละ 10.52 มีปัญหาครอบครัว เข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ เพื่ออุปกรณ์ไม่สมบูรณ์ จำนวน 2 คน ร้อยละ 10.52 แต่คณะศิลปะศาสตร์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และคณะวิศวกรรมศาสตร์ไม่มีปัญหาดังกล่าว

5. ผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาแต่ละคนที่ขาดเรียนเป็นประจำและขาดเรียนเป็นครั้งคราว ผลสอบกลางภาค ไม่ผ่านเกณฑ์ 50 คะแนน คือ F จำนวน 10 คน ร้อยละ 24.39 ผ่านเกณฑ์ D จำนวน 12 คน ร้อยละ 29.26 ผ่านเกณฑ์ D+ จำนวน 12 คน ร้อยละ 29.26 ผ่านเกณฑ์ C จำนวน 6 คน ร้อยละ 14.63 และผ่านเกณฑ์ B จำนวน 1 คน ร้อยละ 2.43 ส่วนผลสอบปลายภาค ไม่ผ่านเกณฑ์ 50 คะแนน คือ F จำนวน 15 คน ร้อยละ 36.58 ผ่านเกณฑ์ D จำนวน 10 คน ร้อยละ 24.39 ผ่านเกณฑ์ D+ จำนวน 7 คน ร้อยละ 13.07 ผ่านเกณฑ์ C จำนวน 4 คน ร้อยละ 9.75 และผ่านเกณฑ์ C+ จำนวน 5 คน ร้อยละ 12.19

6. สาเหตุปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องปฏิบัติการทางภาษามหาวิทยาลัยศรีปทุม ทั้งที่เป็นการขาดเรียนเป็นประจำและการขาดเรียนเป็นครั้งคราว มีปัญหาซ้ำกันบ้างและแตกต่างกันบ้าง แยกแยะตามลำดับ ดังต่อไปนี้ คือ คิดเพื่อน 35 คน คิดเป็นร้อยละ 86% ที่ยิวเตรและติดอบายมุข 29 คน คิดเป็นร้อยละ 71% เพื่อนชักชวนและคิดเพื่อนต่างสถาบัน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 66% ปัญหาด้านการเงินและไม่มีทุนทรัพย์ในการเรียน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 61% มาสายและเรียนไม่ทันเพื่อน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 59% ปัญหาทางครอบครัวและปัญหาส่วนตัว 22 คน คิดเป็นร้อยละ 54% เป็นนักกีฬา มหาวิทยาลัย 19 คน คิดเป็นร้อยละ 47% เมื่อการเรียนไม่สนใจเพราะเรียนไปแล้วไม่มีเป้าหมายที่แท้จริงของชีวิต 18 คน คิดเป็นร้อยละ 44% เข้าร่วมกิจกรรมมหาวิทยาลัยและกิจกรรมต่าง ๆ ของสถาบันและกิจกรรมอื่นที่อยู่ในมหาวิทยาลัย 16 คน คิดเป็นร้อยละ 39% มีปัญหาด้านสุขภาพ 15 คน คิดเป็นร้อยละ 37% ไม่ชอบกฎระเบียบวินัยต่าง ๆ 14 คน คิดเป็นร้อยละ 35% ไม่ชอบอาจารย์เจ้าระเบียบมากเกินไป 12 คน คิดเป็นร้อยละ 30% คิดว่าการขาดเรียนไม่ผลต่อการเรียน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 25% อุปกรณ์ชำรุดไม่สมบูรณ์ ไม่เพียงพอต่อผู้เรียนทำให้เบื่อ 8 คน คิดเป็นร้อยละ 20% ไม่ชอบโปรแกรมที่ใช้เรียนห้องปฏิบัติการ 5 คน คิดเป็นร้อยละ 13%

ข้อเสนอแนะทั่วไป

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาการขาดเรียนของนักศึกษาดังต่อไปนี้

1. มหาวิทยาลัยควรมีการอบรมนักศึกษาเป็นกลุ่มหรือเป็นรายคนเกี่ยวกับผลเสียของการขาดเรียน
2. มหาวิทยาลัยมีโครงการอบรมครูปฏิบัติการให้ปฏิบัติต่อนักศึกษาทุกคนเกี่ยวกับกฎระเบียบในห้องปฏิบัติการทางภาษาในแนวทางเดียวกัน
3. มหาวิทยาลัยขอความร่วมมือกับผู้ปกครองเพื่อช่วยเหลือในการแก้ปัญหาการขาดเรียน
4. ผู้ปกครองควรเข้ามามีบทบาทในการดูแลนักศึกษา

บรรณานุกรม

- จรัลนิลพลับ. (2541). แนวทางการพัฒนางานปกครองนักเรียน โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เชียงใหม่.
- ชูศักดิ์ ทองนา. (2542). การปรับปรุงงานปกครองนักเรียน-นักศึกษาบ้านใหม่ ตำบลหนองบัว อำเภอ ไชยปราการ จังหวัดเชียงใหม่.” การศึกษาค้นคว้าอิสระ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร การศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ทัศนีย์ เจนจิจะ. (2541). ปัจจัยที่เกี่ยวกับการขาดเรียนของนักเรียนชาวเขาเผ่าม้ง โรงเรียนบ้านน้ำ สอด อำเภอทุ่งช้าง จังหวัดน่าน.
- พัฒนา สารวิทย์. (2548). การแก้ปัญหาในการเข้าชั้นเรียนไม่ตรงตามเวลาเรียนของนักเรียน ชั้น ปวช. วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี.
- ภิญโญ จำประดิษฐ์. (2549). การแก้ปัญหการขาดเรียนของนักเรียนชั้น ปวช. 2 วิชางานผลิตภัณฑ์ และโลหะแผ่น 1 วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี.
- บงอร สง่าวงษ์. (2549). การศึกษาสาเหตุ และแนวทางแก้ไขปัญหการขาดเรียนของนักศึกษา โรงเรียนเทคโนโลยีสยาม.
- ประสิทธิ์ สุวรรณมิตร. (2550). การประเมินโครงการการแก้ปัญหการขาดเรียน ออกกลางคัน เพราะอ่านหนังสือไม่ได้ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนดำนมะขามเตี้ยวิทยาคม.
- มหศักดิ์ ร่วมรักษ์. (2540). แนวทางการพัฒนางานปกครองนักเรียน นักศึกษา โรงเรียนลำปางเทคโนโลยี. การค้นคว้าแบบอิสระ ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สมพร สุทัศนีย์. (2541). จิตวิทยาการปกครองชั้นเรียน.กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย
- สุภาพ กาละปลุก. (2544). แนวทางการแก้ไขการขาดเรียนของนักเรียน นักศึกษา โรงเรียนลำปาง เทคโนโลยี.
- สุวิภา สุทธิ. (2550). การขาดเรียนของนักศึกษา.วิทยาลัยการอาชีพนาทวี จังหวัด สงขลา.